

Sol Daurella, el secret de la Coca-Cola

Als 53 anys d'edat, presideix la companyia embotelladora de la beguda a Europa occidental i és una de les primeres fortunes de l'estat espanyol i la primera de Catalunya

Sol Daurella i Carles Vilarrubí | NacióDigital

Hi ha un any clau en la història de la família Daurella: 1951. No va ser un any qualsevol. Per Catalunya, el 1951 va ser l'any de la vaga de tramvies, el primer moviment de protesta massiva sota el franquisme i que, a més, va acabar en victòria. L'intent de les autoritats d'incrementar el preu del tramvia, mentre el país continuava sota les restriccions que suposava la postguerra, la dictadura i l'autarquia, va desfermar l'1 de març una acció de protesta massiva a Barcelona que va concloure setmanes després amb l'anul·lació de l'increment de preus i la destitució de l'alcalde i el governador civil. Per als Daurella, però, aquell any va ser tota una altra cosa.

La llicències per les franquícies d'embotellament de la beguda misteriosa que venia d'Atlanta és una de les moltes històries sòrdides del franquisme econòmic. Set van ser els agraciats. I mai millor dit. Perquè les llicències eren una gràcia de *Su Excelencia*. Foren noms lligats al règim, com les famílies Gómez Trenor, un nom de la Falange valenciana; Urrutia, de la burgesia basca afincada a Madrid; Mora-Figueroa, de Jerez de la Frontera; Líbano, un altre cognom il·lustre del patriciat basc (que s'emparentaria amb els Daurella i serien els primers embotelladors del País Basc); i a Catalunya, els Daurella.

La versió oficial de la família és aquesta. Un dia de l'any 1951, tot llegint una petita nota de *La*

Vanguardia, el patriarca Santiago Daurella Rull es va assabentar que Franco tenia previst rebre un alt directiu nord-americà de Coca-Cola. I va sospitar que potser anava a negociar l'entrada de la marca a Espanya. L'executiu, si va a Madrid, només es pot allotjar al Ritz. Immediatament, Daurella s'hi instal·la i alliçona els cambrers que l'alertin si arriba un americà del perfil indicat. Quasi un mes després, l'avisen: "Miri, don Santiago, l'americà és aquell senyor que està prenent cafè en aquella taula". Home viatjat, amb un excel·lent anglès i capacitat de persuasió, Daurella se li apropa, explica qui és, que ja treballa al sector i se'l fica a la butxaca.

[noticia]191932[/noticia]

El "repartidor" del Pardo

Setmanes després, Franco va adjudicar les llicències d'embotellament distribuïdes per regions. La de Catalunya va ser per al senyor català del Ritz. Era un cas únic, perquè la resta van ser acaparades per famílies molt vinculades al règim o a la burgesia industrial i terratinent, però sense cap presència en el negoci de la beguda embotellada. Com a quota política, se li va indicar que havia d'incloure entre l'accionariat de la futura Cobega, un destacat falangista.

Juan Manuel Sainz de Vicuña va ser el primer president de la Coca-Cola a Espanya. Era un home de la situació. Casat amb Fernanda Primo de Rivera, neta del dictador Miguel Primo de Rivera i neboda del fundador de Falange. Una connexió que obria totes les portes en el Madrid oficial. Els Sainz de Vicuña continuen a l'elit del diner a Espanya. I mantenen vincles amb els Daurella. Corporación Guadalmar, marca de la família Sainz de Vicuña, té participació a Equatorial Coca-Cola Bottling Company (ECCBC), l'embotelladora de Coca-Cola a l'Àfrica, controlada pels Daurella. El nom del falangista continua ben present a l'empresa d'Atlanta a Espanya. Existeix una Fundació Coca-Cola Sainz de Vicuña (<http://www.fundacioncocacola.com/>) dedicada a la "promoció de les arts plàstiques".

Anunci històric de Coca-Cola. Foto: Coca-Cola

Uns bacallaners amb ambició

Sol Daurella és hereva de dues branques ben diverses de negoci familiar. Per part paterna, és neta d'un empresari bacallaner, Santiago Daurella i Rull. Per part materna, els Comadran van ser un llinatge del tèxtil i amb presència al Banc Sabadell.

L'origen de l'empresa familiar es remunta a mitjan del segle XIX, quan el barceloní José Daurella Sunyer va ser el primer a importar bacallà a l'engròs a l'estat espanyol. Va ser ell el fundador de Casa José Daurella, antecessora de Copesco Sefrisa, la primera marca empresarial de la saga que continua activa i amb la marca Royal a Sant Esteve Sesrovires. El seu fill Santiago Daurella va crear en la postguerra Bebidas Carbónicas D, que seria la base de l'embotelladora de la Coca-Cola.

Santiago Daurella va deixar quatre fills: José, Francisco, Victoria i Mercedes. Va ser fonamental en la història de la família la figura del pare de Sol, José Daurella i Franco, l'hereu. El fet de no tenir fills varons va ser determinant en l'ascens de Sol a la corona familiar. La resta de la família s'emparentava, com és habitual, en els grans llinatges, amb altres sagues del poder econòmic. Així, Mercedes es va casar amb un membre de la saga Líbano, de l'aristocràcia basca. Victoria, amb el financer José María Figueras Dotti. Avui, Cobega és en mans de deu cosins, nou dones i un home, els fills dels quatre fills dels Daurella Franco.

Sol Daurella, la dona més rica de l'Estat. Foto: Coca-Cola European Partners

La fortuna de la dona més rica de l'estat espanyol

Forbes calculava aquest any el patrimoni personal de Sol Daurella en uns 1.600 milions d'euros (amb un increment de 400 milions), ocupant el 23è lloc a Espanya, i sent la primera fortuna de Catalunya (<https://www.naciodigital.cat/noticia/190460/10/persones/mes/riques/catalunya>). Sempre segons Forbes, enguany hauria superat Sandra Ortega, filla del propietari de Zara, com

a dona més rica d'Espanya. I situava el grup familiar Daurella en conjunt com la quarta fortuna de l'Estat, només per darrere dels propietaris d'Inditex, Ferrovial i Mercadona, amb uns 6.300 milions, el 60% dels quals són accions en Borsa, essencialment de CCEP.

Sol actua a títol personal amb la patrimonial Begindau SLU, creada el 1984, que centralitza les seves inversions i negocis a l'estat espanyol, i que dirigeix Cristina Barcons Bellido, amb una plantilla de cinc persones, ubicada al seu *family office* del carrer Canàries, al barri de la Bonanova de Barcelona. Begindau posseeix la immobiliària Daurin SL, l'agrícola Daulivo, CVC Mediacom, la Sicav Surfup i els seus interessos en diverses empreses d'energia solar, a més de les accions de Cobega i, per extensió, la participació a la gegantina Coca-Cola European Partners (CCEP) de Londres. Per damunt de Begindau existeix Indau SARL, que n'és accionista única. Aquesta societat domiciliada a Luxemburg va ser creada el 1993 per José Daurella Franco, que havia fixat la seva residència a Mònaco.

La discreció del poder

A la cúpula del fenomenal entramat dels negocis de clan, hi apareix Sol Daurella. Arribats en aquest punt, és just preguntar-se quines han estat les seves armes per accedir-hi. I per mantenir-s'hi, que sovint és més difícil. L'empresària catalana compta amb uns sòlids suports a la companyia matriu de la marca a Atlanta, des d'on se li va fer confiança per liderar una operació estratègica per als nord-americans: la fusió d'embotelladores nacionals en unes companyies de grans dimensions que facilitessin la gestió mundial del producte. Així van formar-se Coca-Cola Iberian Partners (CCIP), primer, i la Coca-Cola European Partners (CCEP), amb seu a Londres.

El secret, doncs, és a la persona. Igual com el secret del producte Coca-Cola és a la recepta. Sol Daurella s'ha guanyat una fama d'empresària que combina la prudència amb la valentia a l'hora de prendre decisions i executar-les. Activa, meticulosa i discreta. Sense oblidar una realitat: que amb la part de Cobega que per herència li corresponia, és evident que no li hagués calgut treballar en tota la vida. Igual com la resta de la tercera generació dels Daurella de la Coca-Cola. D'altra banda, ella mateixa ha reconegut en públic que la seva trajectòria hagués estat una altra d'haver tingut un germà.

Sol arriba a la seva actual etapa després d'haver passat per tots els rituals més clàssics de l'alta burgesia barcelonina. En estudis, en diversions i en vida social. Cursa la secundària a Montreux (Suïssa), la llicenciatura en Empresarials a la UB i els màsters a ESADE i Berkeley. El 1992, als 26 anys, s'incorpora a Cobega, sota el mestratge del seu pare. Entra als consells d'administració d'empreses punta com Ebro Foods i Acciona.

I segueix la tradició familiar dels Comadran al Banc Sabadell, que abandona el 2014 després de ser-ne consellera des del 2009

(<https://www.naciodigital.cat/noticia/189486/josep/oliu/home/volia/podem/dretes>) per centrar-se, oficialment, en l'activitat de CCEP. Però poc després -en un cop d'efecte- reapareix per sorpresa com a membre del consell del Banc Santander. De la ma d'Ana Patricia Botín, amb qui té una relació molt fluïda.

De Sol Daurella es diu que no beu Coca-Cola. Foto: Europa Press

Ha freqüentat el Reial Club de Polo, el Reial Club de Golf del Prat, el Trofeu Comte de Godó de tennis, el Reial Club de Golf de la Cerdanya... El llistat de càrrec és extens i reuneix els llocs clau de l'ecosistema: presidenta del Teatre Nacional de Catalunya, patrona del Palau de la Música, Fundació ESADE, Teatre del Liceu, Amics dels Museu del Prado; entitats esportives dedicades al golf i l'hípica... Com a element de la tradició familiar bacallanera, ostenta el càrrec de cònsol honorària d'Islàndia a Barcelona.

Ha estat a la direcció del Cercle d'Economia, al jurat del Premi Princesa d'Astúries de la Concòrdia i sol assistir als Planeta de la família Lara. A la Cerdanya, té casa a tocar de les de dels Gallardo (<https://www.naciodigital.cat/noticia/189821/gallardo/entre/discrecio/burgesa/unionisme/carrer>), Godó, Güell (<https://www.naciodigital.cat/noticia/191564/guell/burgesia/girada/cap/madrid>), Godia, el futbolista Piqué, Jordi Pujol i Ferrusola, Raventós, Carulla i molts d'altres.

La filantropia també ocupa un espai en l'activitat de Sol Daurella, com és habitual en (algunes) famílies de l'alta burgesia. Té una dedicació assistencial a través de la fundació FERO de Josep Baselga per a la investigació oncològica, la Fundació Guttmann, el Vall Hebron Institute of Oncology o la Fundació SHE per a la formació en salut cardiovascular. Des de la creació de CCEP, passa la major del seu temps a Londres, on també va instal·lar el departament financer de Cobega. Però la seu oficial de la companyia no s'ha mogut d'Esplugues de Llobregat, malgrat la fugida generada pel procés d'independència de Catalunya. El matrimoni Daurella-Vilarrubí segueix considerant Catalunya la seva base central a nivell familiar.

Disposa de la residència heretada del seu pare a la Bonanova i, davant per davant, compta amb una altra casa que funciona com a *family office*. La planta baixa de la residència és un autèntic "museu" de la Coca-Cola, decorat amb fotografies i publicitats històriques de la marca. Amb la generació del seu pare la llengua habitual era el castellà, mentre que ara amb el seu marit li la seva filla és el català. Es diu que ella no beu Coca-Cola.

Blinda la seva privacitat, no concedeix entrevistes i defuig amb elegància els mitjans de comunicació. Se li ha dit la "senyora Coca-Cola", "Miss Coca-Cola" o la "reina de la Coca-Cola", unes definicions que no lliguen gens amb la seva línia de conducta. Seria la perfecta antítesi de Susana Gallardo, esposa de Manuel Valls i hereva dels Laboratoris Almirall (<https://www.naciodigital.cat/noticia/189821/gallardo/entre/discrecio/burgesa/unionisme/carrer>).

Una de les poques fotos capturades al marge dels canals propis va ser la seva entrada a la catedral de Conca, el setembre de 2017, per assistir al casament de Marcos de Quinto -abans a Coca-Cola i després diputat de Ciutadans-. Es resguarda sempre que pot ben lluny dels focus, concentrada en la seva feina, on ha demostrat capacitat de treball extenuant. Una capacitat de treball i un talent natural pels negocis que van fer que aconseguís agrupar totes les embotelladores de la península ibèrica a Coca-Cola Iberian Partners, i després a nivell continental amb Coca-Cola European Partners.

Sol Daurella té dos fills: José, del seu primer marit, Juan Albiol, i Sol, nascuda el 2008, filla del seu segon marit, Carles Vilarrubí. La nena Sol Vilarrubí i Daurella ja constava, a l'edat de deu anys, com a titular de paquets d'accions bancàries. En l'ampliació del consell de Cobega de 2017, el seu fill José s'hi va incorporar, essent el primer membre de la quarta generació actiu en el negoci familiar. L'altra filla de José Daurella i germana de Sol és Eva Daurella, que no participa en la gestió dels negocis familiars i resideix a Andalusia, on es dedica a l'hípica.

Ha estat consellera d'Ebro Foods i d'Acciona, en les quals ostenta una participació. Disposa de nombroses propietats immobiliàries a Barcelona, Andalusia, Alt Empordà (una finca agrícola), Bolvir (Cerdanya), Madrid i Londres, entre d'altres ubicacions.

De la resta de cosins que controlen Cobega, una ha destacat: Alicia Daurella Aguilera, casada amb Alfredo Fernández Durán, un conegut genet -passió que comparteix amb bona part de la família Daurella- que forma part del primer cercle d'amistats de la infanta Elena. Una relació que apropa la saga a la família reial.

La presidenta de Coca-Cola European Partners, Sol Daurella, entrevista al president mundial de The Coca-Cola Company, James Quincey. Foto: ESADE

Cobega, el cor del negoci

El cor del negoci del clan Daurella s'articula al voltant de l'empresa familiar Cobega, que funciona com un holding que interacciona amb unes 150 societats diferents. El conjunt articula una formidable xarxa de participacions, aliances i presències en consells d'administració, que sumaria un valor proper als 6.000 milions. La propietat de la companyia està repartida entre nou cosines i un cosí, que formen la descendència dels germans José, Francisco, Victòria i Mercedes Daurella Franco, descendents, al seu torn, del patriarca Santiago Daurella Rull.

La presidència és compartida entre Sol Daurella i Mario Rotllant, l'exmarit de Carmen Daurella, que hi representa les quatre germanes filles de Francisco: Carmen, Elena, Alícia i Mercedes. Les altres branques de l'accionariat són Victoria i Paloma Figueras-Dotti, filles de Victoria Daurella, i Pilar i Alfonso Líbano, fills de Mercedes. Nou cosines i un cosí.

Els percentatges del clan familiar a Cobega es repartirien així per branques: Daurella Comadran: 34%; Daurella Aguilera: 32%; Líbano Daurella: 16%; i Figueras-Dotti Daurella: 16%.

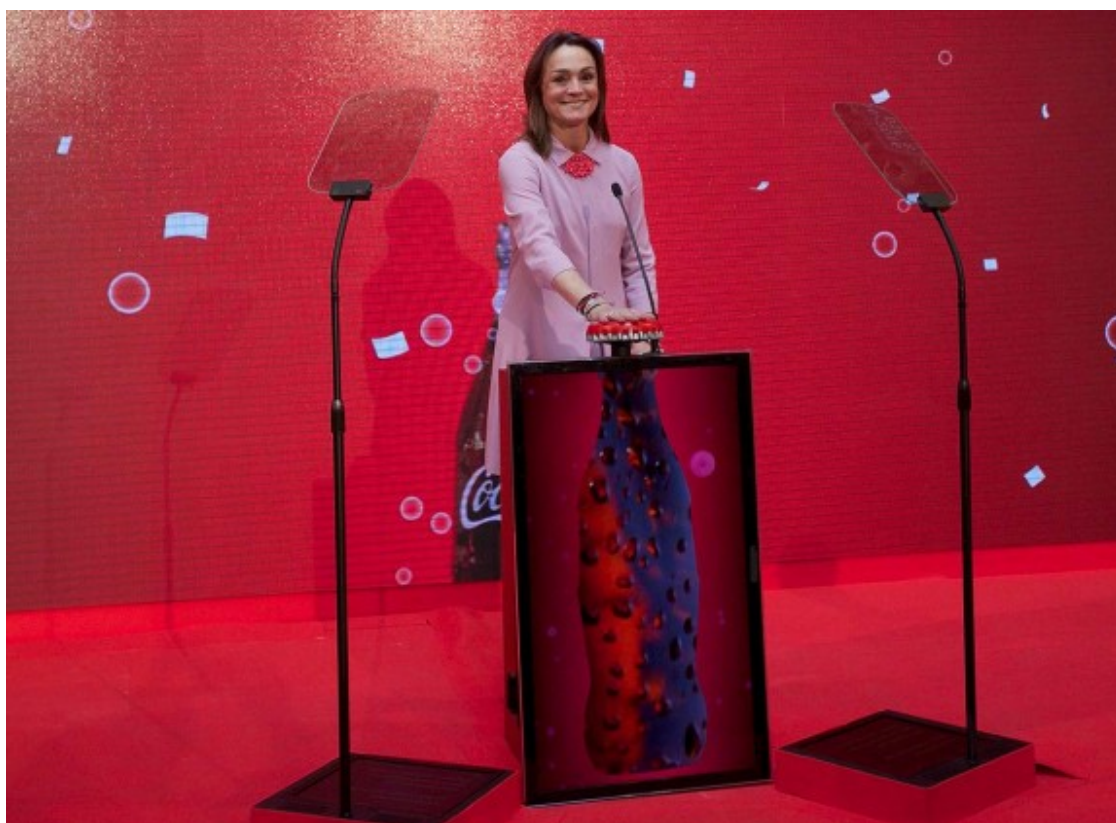
Les armes de Sol Daurella: fusionar i dominar les embotelladores d'Espanya i d'Europa occidental

Obtinguda la llicència d'embotellament de Coca-Cola el 1951, la marca comença a funcionar i a inundar el mercat català. L'expansió de Cobega es desplega a base de comprar d'altres embotelladores de la marca, començant per les de Canàries, València, les Illes i Aragó.

El consum massiu de les begudes del Sistema Coca-Cola, amb la Fanta com a segona marca, proporciona a Cobega uns beneficis astronòmics que reinverteix en millorar el seu sistema de

producció i en adquirir participacions en d'altres empreses del sector agroalimentari.

Per entendre el fenomen Cobega, el 2013 és un altre gran any clau: el mes de febrer s'aconsegueix l'autorització per fusionar les set empreses embotelladores existents a l'estat espanyol, Portugal i Andorra en la flamant Coca-Cola Iberian Partners (<https://www.ccepiberia.com/>) (CCIP), que es converteix en aquell moment en el primer grup agroalimentari espanyol. Eren Cobega, Casbega, Colebega, Rendelsur, Begano, Norbega, Asturbega i l'embotellador portuguès. Cobega obté el 33% de la nova firma unificada, i el 2015 hi inverteix 800 milions d'euros més per saltar al 55%.

La presidenta de Coca-Cola European Partners, Sol Daurella fa sonar el 2016 la campana que dona el tret de sortida a borsa. Foto: Coca-Cola European Partners

Aquest era només el primer pas d'un altra gran operació, aquesta a escala continental: el 2016 es constitueix Coca-Cola European Company (CCEP), que fabrica, embotella i distribueix a tretze països europeus -que sumen amb uns 300 milions d'habitants: Alemanya, Gran Bretanya, França, Espanya, Noruega, Suècia..., com a resultat de la confluència entre Coca-Cola Iberia Company, Coca-Cola Enterprises (extensió de la matriu dels EUA) i la concessionària alemanya Coca-Cola Erfrischungsgetränke.

La firma cotitza a les borses de Londres, Amsterdam, Nova York i Madrid i compta amb uns 25.000 empleats. Prèviament a la constitució de CCEP, els accionistes de CCIP va rebre un "premi" en forma de dividendes de la societat espanyola d'un import total de 150 milions d'euros.

Les embotelladores espanyoles són presents a la nova CCEP a través de la també nova Olive Partners, que hi entra primer amb un 35% i després amb una hàbil operació pilotada per Sol

Daurella s'enfila al 39. Olive Partners, al seu torn, està participada en un 55,7% per la família Daurella. CCEP és l'embotelladora més important del món de la marca d'Atlanta, per davant de les seves homòlogues de Gran Bretanya i Mèxic. Daurella treballa amb una seguretat envejable ja que té garantit, en virtut d'un acord signat amb la central d'Atlanta, que en serà concessionària fins al 2033.

El primer any de funcionament de CCEP, Sol Daurella va incrementar la seva retribució en un 170%, fins als 168.000 euros. El 2016 era de 395.000 euros, El 2017 era ja de 600.000 euros anuals. La facturació de la companyia es va disparar, en bona part gràcies a les vendes de CCIP. En l'exercici de 2018, CCEP té una xifra de negoci d'11.518 milions amb un benefici de 909 milions, un 32% més que l'any anterior. L'agost de 2019, les xifres van tan bé que el grup familiar Daurella rep uns 98 milions gràcies a un *pay-out* espectacular del 99,8% del benefici de la companyia.

La presència del grup familiar al consell i a l'equip directiu de CCEP és abassegadora: amb Sol com a presidenta; Alfonso Líbano Daurella (1954) i Mario Rotllant, exmarit de Carmen Daurella, com a consellers, que comparteixen cadires amb dos espanyols més, procedents de les embotelladores supervivents del 1951: els Comenge i els valencians Gómez-Tremor. Al comitè de direcció, hi ha quatre espanyols més, aportats per Olive Partners.

Per anar a l'assalt CCEP, el clan Daurella va disposar de finançament sindicat de 750 milions entre Caixabank, Kutxa, Abanca, Société Générale, ING i BNP Paribas. Segons dades d'*Economía Digital*, amb la caducitat a tocar i només amb 150 milions retornats (https://www.economiadigital.es/directivos-y-empresas/daurella-refinancia-el-credito-que-la-convirtio-en-la-reina-de-la-coca-cola_564665_102.html), es van signar cinc préstecs individuals amb Banco Santander, Banc Sabadell, Bankia, Abanca i BNP Paribas, que vencerien el 2021.

Convertida en un *holding* familiar el 2017, Cobega actua a través d'unes 150 societats que van proporcionar-li uns beneficis de 245 milions el 2018, per sota dels 280 milions de l'exercici anterior. El patrimoni net de la societat és de 5.800 milions. El valor en borsa de la seva participació a CCEP era de 4.200 milions.

Controla el 70% d'Equatorial Coca-Cola Bottling Company que actua en dotze països de l'oest i el nord d'Àfrica, associada amb la matriu americana: Marroc, centre d'Algèria, Cap Verd, Gàmbia, República de Guinea, Guinea Bissau, Sierra Leone, Libèria, Ghana, Guinea Equatorial i Sao Tomé i Príncipe. A Algèria, ho fa a través de Fruitall Coca-Cola-SpA. Aliada amb Nestlé, distribueix els cafès Nespresso a Espanya i el nord d'Àfrica a través de Daba.

Cobega també posseeix participacions a la franquícia Domino's Pizza a Portugal, la República Txeca, Eslovàquia, Hongria i Àustria. Produeix Cacaolat en aliança amb Damm i n'ostenta la copresidència, amb una participació del 50%. També havia posseït Vifilfell, l'embotelladora islandesa que va vendre a CCEP per 35 milions d'euros.

Nom: Sol Daurella i Comadran (Barcelona, 1966).
Presidenta de Coca-Cola European Partners, i també de Cobega, l'empresa familiar.

Família: comparteix amb nou cosins més (en total, nou dones i un home) el control de Cobega. Són els fills dels quatre hereus dels Daurella Franco: José, Francisco, Victoria i Mercedes. Per part materna, els Comadran van ser un llinatge lligat al tèxtil. Està casada en segones núpcies amb Carles Vilarrubí. Té dos fills: Josep Albiol (fruit del matrimoni amb Joan Albiol) i Sol Vilarrubí. Té una germana, Eva Daurella, que és fora del nucli dur dels negocis.

Una xifra: la revista *Forbes*, considerada referència seriosa en aquests rànquings, la col·locava aquest 2019 com a onzena fortuna espanyola, amb un

patrimoni de 1.600 milions d'euros, i primera de Catalunya.

Llocs: viu entre Barcelona, Madrid i Londres. Té una segona residència al punt més selecte de la Cerdanya.

Actitud davant el procés: entre la discreció silenciosa de Sol Daurella i el compromís independentista de Carles Vilarrubí, un històric de CDC.

Els moments *horribils* dels Daurella

L'agost de 2016, el ministeri espanyol d'Hisenda va reclamar a Sol Daurella 5,1 milions deutes procedents de la seva immobiliària Daurin, per l'impost de societats de 2010 i 2011, més els interessos generats per valor de 929.000 euros.

Més greu va ser el cas de la cosina Mercedes Daurella, que el juny de 2017 va pactar amb Fiscalia una pena de dos anys i una multa d'un milió d'euros per un frau de 1,5 milions a la hisenda espanyola per fingir que estava domiciliada a Mònaco. La petició inicial era de tres anys.
?

La fusió de les companyies de Coca-Cola a la península ibèrica no va sortir gratis des del punt de vista laboral: el 2014 la nova companyia CCIP presenta un expedient de regulació d'ocupació (ERO) que preveia 2.000 acomiadaments i la liquidació de les factories d'Astúries, Palma, Alacant i Madrid. Aquesta última, situada a Fuenlabrada, tenia un alt valor simbòlic en la història de la marca a l'estat espanyol i esdevindria el focus més dur del conflicte sindical. Els treballadors acusaven l'empresa d'incomplir el pla industrial acordat arran de la creació de CCIP.

En ple conflicte, es produeix un fet insòlit: molt preocupada pel dany que estava patint la marca del refresc, The Coca-Cola Company pressiona des dels Estats Units publicant un anunci a tota pàgina en diversos diaris espanyols per desvincular-se del tancament de plantes.

Després d'aquest inquietant episodi, CCIP fa marxa enrere i reconverteix els acomiadaments en baixes incentivades i en trasllats. L'aleshores president de Coca-Cola España, Marcos de Quinto, discrepa amb Sol Daurella per com es gestionava la crisi, mentre que ella no accepta que De Quinto actuï com si no en tingués cap responsabilitat. L'ERO va ser declarat nul pel Tribunal Suprem el 2015. La crisi dels tancaments de factories haurà estat, probablement, el moments més delicat de la trajectòria empresarial de Sol Daurella, en tant que feia perillar la seva relació amb la matriu nord-americana.

La planta de Coca-Cola de Martorelles. Foto: Europa Press

L'abril de 2016, Sol Daurella aconsegueix sortir absoluta de la demanda dels treballadors de la planta de Cacaolat de Saragossa, que havien denunciat l'empresa per una presumpta estafa en el tancament de la factoria. En aquell cas, l'empresària va haver de prestar declaració als jutjats de la capital aragonesa.

La construcció de la factoria de Coca-Cola situada al Vallès Oriental, a tocar del riu Besòs, entre Martorelles i Montornès (la més gran d'Europa i la segona del món, amb més de 500.000 m2 i una inversió inicial de 240 milions d'euros) va estar aturada quasi dos anys per les protestes ecologistes i l'oposició a la requalificació dels terrenys que havia aprovat la Generalitat. Finalment, el 2001, l'ajuntament socialista de Montornès va cedir i la planta va ser inaugurada el 2006.

Carles Vilarrubí: de xofer de Pujol a conseller de Rothschild

Potser una part de la discreció absoluta de Sol Daurella respon al fet que ja té el vessant més públic -i politizat- ben cobert en la figura del seu segon marit, Carles Vilarrubí i Carrió. La versió oficial diu que es van conèixer jugant al golf, una passió compartida. I que el 1999 ja estaven units.

Aquest va ser un episodi crucial en la biografia de Vilarrubí (Barcelona, 1954). Però ja tenia una llarga història al darrere, una carrera política que arrenca en les primeres campanyes electoral de la democràcia, quan era un jove militant de Convergència Democràtica, admirava un carismàtic Jordi Pujol i va acabar fent -li de xofer en un modest Seat 127.

Vilarrubí ja venia d'una bona família. El seu pare era Ferran Vilarrubí Maurici, un enginyer que va ser el delegat de la multinacional AEG a Espanya. L'avi havia estat fiscal durant la Segona República. Ell va estudiar als Jesuïtes de Sarrià i passava les vacances a la Guingueta d'Ix (Bourg-Madame, en francès), a la Catalunya Nord. A Puigcerdà es va iniciar en la pràctica de l'hoquei gel -va acabar jugant al Barça, una de les altres passions- i també va jugar a hoquei herba amb l'Atlètic Terrassa.

Com a militant de CDC, Vilarrubí va formar part del nucli proper a Pujol en uns anys en què la glòria i el poder semblaven lluny. Però el destí els va somriure. A les eleccions catalanes del 1980,

les primeres al Parlament de Catalunya, la coalició CiU s'endú el triomf. Pujol conqueria la Generalitat i Vilarrubí estrenava un *cursus honorum* a l'administració pública que el portaria a l'èxit en el sector públic (director de Catalunya Ràdio, responsable de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes) i alhora en l'àmbit privat (conseller de la Seda). Sempre a l'escalf del mantell polític del president Jordi Pujol.

El seu nom va començar a ser habitual en els consells d'administració, des de Telefónica (on va entrar després dels pactes del Majestic gràcies al suport de Pujol) a la banca Rothschild, de la que va ser vicepresident a Espanya. D'aquí va sortir el setembre del 2015. Segons uns, per la seva posició independentista. Segons d'altres versions, perquè el seu nom havia aparegut als mitjans massa a prop de diversos escàndols que comprometien els Pujol. Tanmateix, segueix actiu a la Rothschild, sovint via Londres.

Carles Vilarrubí va rebre la Creu de Sant Jordi de mans d'Artur Mas. Foto: Jordi Bedmar/Generalitat

El rostre del sector negocis

Amic del primogènit dels Pujol i proper també a Artur Mas, Vilarrubí va encarnar durant uns anys el que es va anomenar com a sector negocis de Convergència. Tampoc va restar al marge de la caiguda del mite. El novembre del 2015, el jutge el va imputar després que la UDEF va enviar la Policia Nacional

(<https://www.naciodigital.cat/noticia/97126/carles/vilarrubi/imputat/despr/dels/escorcolls>) al *family office* de la família Daurella, a la Bonanova, buscant documentació relacionada amb l'entramat societari de Jordi Pujol i Ferrusola. Una acció que ell va assegurar que era fruit d'un error.

Vilarrubí ha anat acumulant un currículum empresarial molt fort: ha estat president de Willis S&C Corredoria d'Assegurances; és el propietari de l'empresa Oxer Sports, dedicada a l'organització d'esdeveniments esportius, especialment en el sector del cavall. Precisament a través d'Oxer

Sports va entrar a la cúpula de Madrid Horse Week, una fira del món eqüestre de molta anomenada que va presidir. Va entrar a la directiva com a vicepresident en la candidatura encapçalada per Sandro Rosell, el 2010. En va dimitir l'octubre del 2017 quan la junta es va negar a anul·lar el partit

Una dimissió política per l'1-O

El marit de Sol Daurella va ser membre destacat de la junta del Barça, una altra destinació ambicionada per molts vips de la ciutat. Va entrar a la directiva com a vicepresident en la candidatura encapçalada per Sandro Rosell, el 2010. En va dimitir l'octubre del 2017 quan la junta es va negar a anul·lar el partit

(<https://www.naciodigital.cat/noticia/139601/carles/vilarrubi/jordi/mones/dimiteixen/decisio/barca/jugar>) que la tarda del referèndum de l'1 d'octubre havia de disputar el Barça amb la UD Las Palmas i que es va acabar jugant a porta tancada.

Els Vilarrubí-Daurella comparteixen una distinció molt preuada. Són l'únic matrimoni viu que ha rebut la Creu de Sant Jordi. Sol la va rebre el 2016, i el seu marit, un any abans. Tots dos de la ma del president Artur Mas. Malgrat el reconeixement de la Generalitat, això no va impedir que Daurella fos objecte de crítiques des de la Plataforma per la Llengua per no atendre les reivindicacions de l'etiquetatge en català

(<https://www.naciodigital.cat/noticia/107461/plataforma/llengua/critica/creu/sant/jordi/presidenta/executiva/coca-cola>) .

Carles Vilarrubí va ser vicepresident blaugrana amb Sandro Rosell i Josep Maria Bartomeu. Foto: FCB

La CUP contra els Daurella

Malgrat la discreció absoluta amb què Sol Daurella ha envoltat el seu èxit, no ha pogut lliurar-se de l'atenció mediàtica i política. Ni evitar que el seu nom sigui sinònim d'elit i poder.

En un debat de política general al Parlament, l'octubre del 2016, el diputat de la CUP Benet Salellas -després membre de la defensa de Jordi Cuixart- va denunciar els lligams entre la classe política i els consells d'administració (citant Miquel Roca i Junyent) i va reclamar que

Catalunya havia de "deixar d'estar en mans d'unes poques famílies". Les "agraciades" amb la referència explícita de Salellas van ser els Daurella, els Godia i els Carulla.

[despiece]Quan l'unionisme va escometre contra Coca-Cola

Daurella ha tingut molta cura de no intervenir en afers polítics. Però tot i això, hi va haver un episodi que va accentuar encara més aquesta voluntat. El novembre del 2016 va acceptar la proposta personal del president Mas de formar part del consell consultiu de Diplocat. No semblava que això tingués implicacions polítiques. L'objectiu de Diplocat era donar a conèixer la realitat econòmica, cultural i fins i tot turística del país. Al costat de Daurella s'hi asseïen el tenor Josep Carreras, el músic Jordi Savall o l'extennista Alex Corretja. Però la significació de Daurella, just en ple procés, va fer que des de l'unionisme i la premsa espanyola es llancessin contra ella atacs furibunds.

La cosa va estar a punt d'anar a més. Sectors espanyolistes van iniciar una campanya de boicot contra Coca-Cola

(<https://www.naciodigital.cat/noticia/120567/cocacolarompeespana/trending/topic/fitxatge/sol/daurella/diplocat>) . El hashtag #CocaColaRompeEspaña

(https://twitter.com/search?q=%23CocaColaRompeEspa%C3%B1a&src=typed_query&f=live) va fer furor per les xarxes durant uns dies. El gener del 2017, Daurella va anunciar la seva renúncia (<https://www.naciodigital.cat/noticia/124284/sol/daurella/deixa/consell/consultiu/diplocat/aillar/seva/empresa/pressions/rebudes>) per no disposar de prou temps. Es va fer circular la versió que s'havia sentit enredada al veure el component polític de Diplocat. Però tot indica que va ser el desig d'evitar boicots i erosió de la seva imatge davant la cúpula de Coca-Cola la que va explicar la seva sortida d'escena.

Curiosament, enmig de la campanya desfermada contra la "Coca-Cola separatista", va sobtar la defensa aferrissada que des del digital unionista *Crónica Global* es va fer de Daurella i en rebuig al boicot. Una actitud que va ser criticada des d'altres mitjans unionistes radicals. [despiece]

[noticia]191564[/noticia]

[noticiadiari]2/191026[/noticiadiari]

[noticiadiari]2/191026[/noticiadiari]

[noticiadiari]2/190185[/noticiadiari]

[noticiadiari]2/189821[/noticiadiari]

[noticiadiari]2/189486[/noticiadiari]

[noticiadiari]2/188854[/noticiadiari]

[noticiadiari]2/188327[/noticiadiari]

[noticiadiari]2/187998[/noticiadiari]

[noticiadiari]2/187600[/noticiadiari]